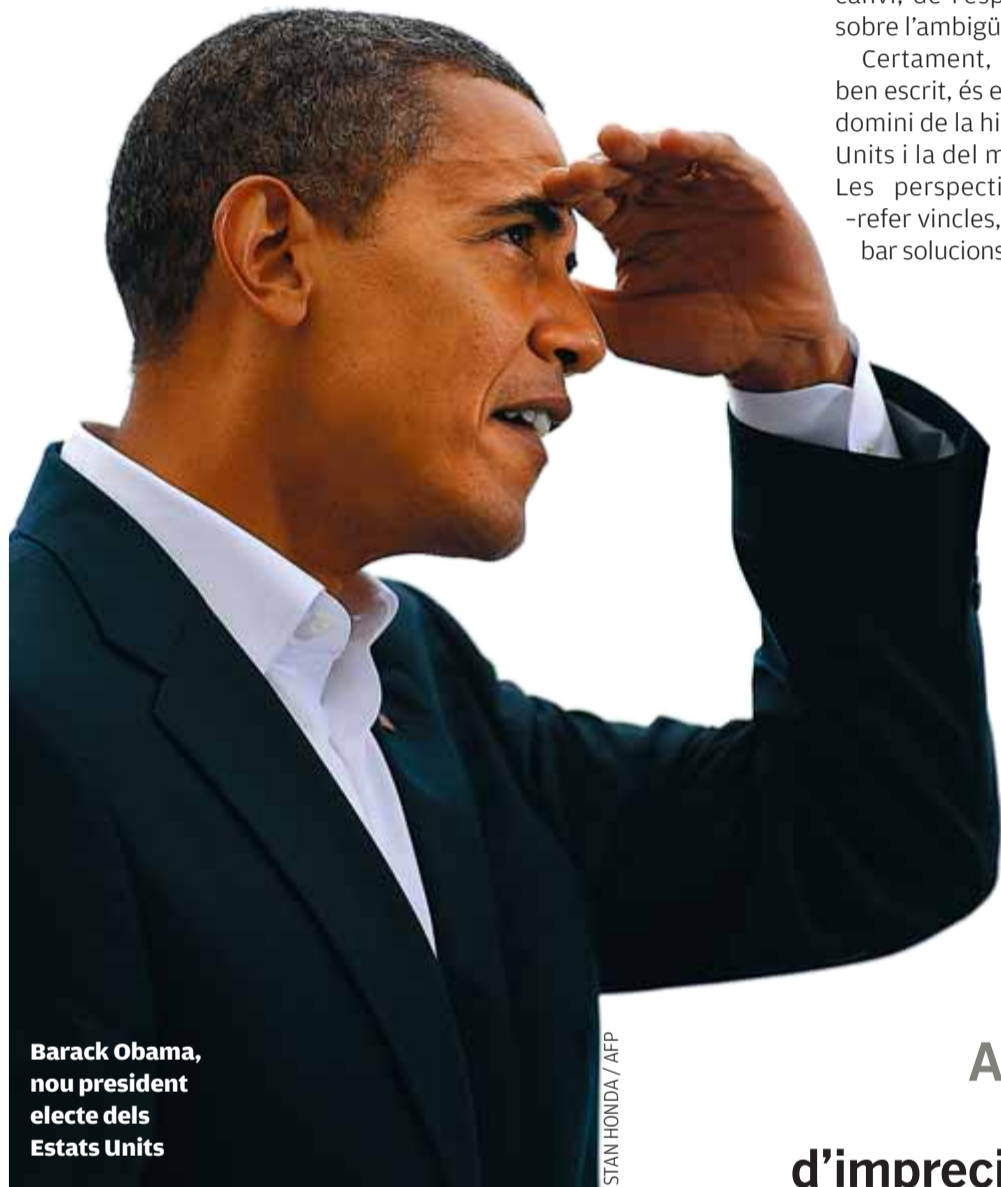

Assaig | Àngel Duarte

El triomf de l'ambigüïtat

Barack Obama, nou president electe dels Estats Units

STAN HONDA / AFP

“**H**ola pare!”. “Hola preciosa!”. Aquesta és una de les converses familiars recollides en un volum que, per ser exactes, hauríem de considerar una crida al triomf, no tant de l'audàcia com, en canvi, de l'esperança sostinguda sobre l'ambigüïtat.

Certament, el volum està molt ben escrit, és elegant i enganxa. El domini de la història, la dels Estats Units i la del món, és remarcable. Les perspectives que proposa –refer vincles, tancar ferides i trobar solucions harmonioses a par-

L'audàcia de l'esperança

Barack Obama
Traducció: Esther Roig Mina
Barcelona, 2008
Preu: 22 euros
Pàgines: 519

Una bona història, ben narrada, amb una elegància que enganxa, d'un polític volgutament imprecís i que serà el pròxim president del Estats Units. És el relat de la persona que posa els valors al davant de les ideologies

1 2 3 4 5

Aquest assaig posa de manifest l'elevat grau d'imprecisió de Barack Obama

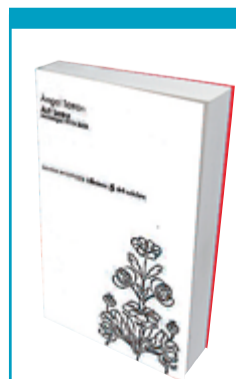
tir d'un exercici de bonhomíols lideratge- resulten atraients. El llibre, a més, no és un exercici aïllat d'escriptura, ja que forma part d'un tractat de textos biogràfics i de reflexió política, dirigits a construir un relat, una bona història per a un personatge atractiu. Se'n surt.

És el relat de la persona que posa per davant els valors a les ideologies. El del polític que, de fet, recela de les ideologies. El del dirigent que ha vist com la seva comunitat, la nacional i la més propera, s'ha vist esquinçada en les darreres dècades per un mal entès (bi)partidisme. El relat de l'home que s'acull a l'esperança que rau en la creença, a ulls clucs, en la llibertat individual, la família i les obligacions cap els pares i els fills, el bon veïnatge i l'honestat davant la vida i en el treball, el patriotisme i la fe en quelcom de superior a tots nosaltres.

Tot això resulta força raonable. On es troba, doncs, el problema? Doncs en el fet que el volum posa de manifest l'elevat grau d'imprecisió d'Obama, la manca de criteri de postures polítiques definides davant els grans problemes nacionals i internacionals. En aquest ordre de coses, la perspectiva és preocupant. Per bé que, en l'àmbit domèstic segurament fariem ús de les mateixes estratègies. Si la nostra filla petita ens pregunta “Podem tenir un gos?”. Respondrem immediatament: “Què hi diu la mare?”. Tot un recurs quan es fa de pare. La qüestió és si ho serà per a exercir de mandatari de la primera potència mundial...

El llibre, no cal ni dir-ho, s'ha de llegir. Estarem previnguts pel que pugui passar.*

Poesia | Pere Ballart

Art breu. Antologia 1973-2008

Àngel Terron
Edicions del Salobre
Pollença, 2008
Preu: 11 euros
Pàgines: 128

1 2 3 4 5

Univers amb decimals

Va dir-ho prou clar Gottfried Benn el 1950: “Avui només hi ha dues menes de transcendència verbal: els axiomes matemàtics i la paraula com a art. La resta és llenguatge comercial, fórmules per demanar una cervesa”. Si es vol redimir la llengua de la xerrameca de què la fa víctima cada *reality*, cada roda de premsa, per què no somiar una expressió que sigui transcendent alhora pels dos camins que apuntava el poeta alemany? El resultat: una paraula tallant i unívoca, amb una exactitud de raonament matemàtic. És sens dubte la que ha distingit l'obra d'Àngel Terron durant trentacinc anys, que *Art breu*, lul·liana-

ment, extracta en una tria dels llibres publicats i el tast d'un d'inèdit. Serà previsible, ho reconec: també jo m'explico la seva poesia per relació a la condició de químic que ostenta Terron, algú que escull “el dissolvent exacte com la paraula / estimada”. Però no per la tòpica sorpresa davant el científic que fa versos, esclar, sinó per l'esmolada precisió amb què els escriu l'autor de Palma.

Tot un capital estilístic

Llegim per exemple l'inici de *Plaça de Jorge Luis Borges*, de *Geometria descriptiva*: “El nin juga sobre el munt d'enderrocs, els cards creixen i obren les inflorescències carneses

amb filaments violacis, les cabres pasturen i es mengen les fulles de malva i els brots tendres al campet fet de pols de carbur...”. ¿Pot negar algú que aquesta extraordinària aquositat de visió és tot un capital estilístic, i que el poeta està en deute permanent amb l'home de ciència? Si és en la descripció concretíssima de la realitat on més fonda és la petja de la imaginació empírica del poeta, no hi és aliè tampoc el seu dispositiu líric: l'objectivació del jo és quasi total, i la veu adopta distàncies narratives o de monòleg dramàtic, o s'aixopluga sota el paraigua d'un nosaltres coincident amb l'espècie. En oferir una evolució de l'obra

terròniana, *Art breu* revela que el seu esperit científic l'ha dut d'un vers exaltat amb la perfecció microscòpica del món a un altre que subtilitza cada cop millor la pròpia intimitat. No sorprèn que entre els inèdits hi hagi *Teoria dels cossos*, un homenatge a Gabriel Ferrater, un altre partidari d'explicar racionalment la mecànica terrestre i d'acostar al màxim les dues cultures, la humanística i la científica. Àngel Terron és en aquest sentit un bon deixeble del reusenc: també els seus llibres aspiren a entendre per què a la vida “matèries disperses s'entrellacen: records d'infància, ensurts d'amor o la natural tendresa: material de fulletó”.*